

TIMELINE: Mijn levensverhaal, fictie en feit.

Voorwoord:

Dit boek; *Dit verhaal*, is een opeenstapeling van gebeurtenissen die naast fictie ook vele feiten naar boven zal brengen. Het is dan ook *het* levensverhaal van de betreffende schrijver, met enkele fictieve elementen erin.

Er zullen momenten in voortkomen die *tot op deze dag* nog steeds worden achtervolgd door de schrijver, zowel in praktijk als in theorie, wat een fictie is opzich.

Het verhaal gaat uiteindelijk over iemand dat zich niet kan zetten in het heden waardoor hij door de tijd zal gaan reizen, simpelweg om zijn verleden positief te veranderen, en daarmee zijn huidige heden. Er zullen meerdere momenten in voorkomen waarvan hij het niet verwacht, goed of slecht, de voornaamste gedachte van hem is om het te relativeren en een ieder te vergeven. Want als je er goed over nadenkt; er is geen goed of kwaad, enkel datgene wat je er zelf van maakt.

Bekijk dit verhaal niet alleen vanuit amusement, maar meer als leerpunten die je leven volledig zouden kunnen veranderen.

De hoofdzaak is om nooit, maar dan ook nooit op te geven, "*leef je enige eigen leven en maak tijdig je evenwicht tussen geven en nemen, zonder jezelf te vergeten*".

Ook zal er een stuk in voortkomen dat gaat over het huidige systeem dat simpelweg niet deugt, waar het volgens diezelfde schrijver is misgegaan, en wat er anders zou moeten. Denk bij elk stukje net iets verder dan je normaal zou doen, net zoals men laat zeggen; "*Open your mind*", om er vervolgens niets mee te doen.. Of wel?

Hoofdstuk 1: Intro

Michael, inmiddels een twintiger, zit in z'n kamer en denkt na over zijn verleden; *Het had allemaal zo anders kunnen lopen..* Hoe zou hij er nu bij zitten als hij de gebeurtenissen in het verleden had kunnen veranderen? Zou het echt allemaal rozengeur en manenschijn zijn geweest? Wat als een ieder zijn verleden had kunnen veranderen, was de wereld er dan beter op geworden? Wat als hij vroegtijdig extravert was geweest en ertegenin was gegaan? Zich zomaar had verzet, nog harder dan zijn omgeving? Op vroegere leeftijd zijn eigen stukje grond had geclaimd *zonder* rekening te houden met zijn omgevingsfactoren, wat als?

Michael dacht zo een tijdje na over zijn verleden, waarop hij uiteindelijk zijn mogelijkheden bekeek:

Het heden zoals het nu was klopte niet, alles zou moeten veranderen om het te verbeteren. Zijn apparaat was eindelijk af waarop hij de gok wilde wagen. Het apparaat waaraan hij jarenlang had gewerkt kreeg nu eindelijk de kans te schitteren..

Michael drukt op de groene knop hopen op de werking van het apparaat en daarmee *een* verandering, welke dan ook. Er gebeurt alleen helemaal niets. Hij zit nog steeds in zijn kamer, de huidige realiteit blijft hardnekkig bestaan.

Michael ziet plotseling een schimp voor zich terwijl hij uit frustratie als een bezetene op de groene knop blijft drukken.. Voordat hij zich kan voorstellen wat die schimp betekent verschijnt er een hevige flits.. Een flits wat hij nooit eerder heeft gezien, het lijkt ongeloofwaardig, maar toch is het er..

De huidige flits word alsmaar lichter en het heden van het jaar waarin hij zit lijkt te verdwijnen om hem uiteindelijk naar de tijd te brengen waar hij moet zijn om alles te verbeteren.. Hoopt hij.

Beelden vervagen en zijn omgeving begint te veranderen. De muren van zijn kamer beginnen te verdwijnen en het wordt kouder, opeens lijkt het alsof hij buiten zit, zonder enige vorm van leven of gebouwen om zich heen.

De bank waarop Michael zit verdwijnt eveneens waarop hij op de grond valt. Bomen en struikgewassen groeien in enkele seconden langs hem heen en komen tevoorschijn als volwaardig uitgegroeide bossen waarop de lucht alsmaar blauwer kleurt. Is het gelukt? Zit hij daadwerkelijk in het verleden? Het ging zo snel!

Michael ziet uiteindelijk het zonlicht door de bomen via felle stralen de grond raken, waarop hij spontaan maar aan 1 ding kan denken: Ontsnappen.. Maar waarom?

Een denderend geluid achtervolgd hem, en komt alsmaar dichterbij. Hij kan nog niet zien wat het is maar daar wil hij dan ook niet achter komen. De grond begint harder en harder te trillen wanneer hij het op het rennen zet. Tijden blijft hij vluchten van het inmiddels oorverdovende geluid dat steeds dichterbij komt en hem bijna zal inhalen.

Uiteindelijk moet hij stoppen om even bij adem te komen. Maar toch heeft hij uiteindelijk geen enkele keus en rent vervolgens door om dit vreselijke gevaar voor te zijn. Wat is het wat hem achtervolgd? Michael blijft uiteindelijk door de bossen rennen en ziet achter zich bomen teneerslaan.

Hij ziet links van hem enkele dieren dezelfde kant opvluchten, dieren waarvan hij ze geen naam kan geven op dit moment, enorme vogels vliegen weg waarop plotseling de aarde heviger begint te trillen; het gevaar komt alsmaar dichterbij en begint hem in te halen.

Michael beseft zich dat hij niet in de juiste tijd is beland, dit zijn hele andere omgevingsfactoren.

Hij nadert uiteindelijk een rivier die als een horizontale waterval doordenderd, maar wel de enige uitweg is om te ontsnappen. Losgeslagen takken en kleine struiken voeren mee met de rivier, het lijkt zelfmoord. Maar er is geen andere uitweg mogelijk.

Hij besluit de gok te wagen, rent richting de rivier en springt er vol overgave in.

De rivier is alleen dusdanig sterk dat hij wordt meegevoerd en uiteindelijk buiten bewustzijn raakt. Het beeld wordt zwart voor Michael waarop hij bewusteloos een lange val maakt in het water wat sterk omlaag denderd.

Het is uren later wanneer Michael eindelijk bijkomt.. het is nog steeds dag.. Een vlinder vliegt langs hem heen richting de zonnestralen waarop hij wakker schrikt. Het gedonder is gestopt. Hij staat op en bekijkt snel zijn apparaat, hij vreest het ergste, maar gelukkig lijkt het nog intact.

Waar is hij toch beland? Zojuist zat hij nog in zijn kamer, veilig maar bedroefd alleen in zijn eigen realiteit met al zijn problemen. Het leek toen bijna een bevrijding..

Michael loopt verder en beseft dat hij erg veel geluk heeft gehad. Hoe zou het toch zijn om middenin de jungle dood gevonden te worden? Dat wil je toch niet? Maar wat was dat voor geluid dat hem achtervolgde? Dit was geen normaal dier dat hij ooit in zijn huidige heden zou kunnen horen toch?

Michael's zoektocht gaat verder. Hij beseft zich dat hij niet in de juiste tijd is aangekomen, alles is anders en onberoerd. Het is een hele tijd terug. Hij moet en zal het apparaat weer aan de gang krijgen.

Zonder de gebruikelijke energie namelijk geen reis terug. Maar hoe moet hij hieraan komen?

Nu Michael door het bos loopt begint hij te denken: Hij beseft zich dat het leven ooit begonnen was als iets simpels: Eten, drinken, en overleven. Geen enkele verplichting *whatsoever!* Het scheelde hem op dit moment hopen stress en nog meer verplichtingen.

Zijn we echt zo verbeterd in de huidige wereld? Is het echt zo belangrijk om naar de maatstaven van de huidige wereld te leven? Of is de "gewenning" zodanig sterk geworden dat we niet anders meer kunnen of willen in het huidige heden vanwaar hij begon?

Waarom pijnigt men zichzelf door alsmaar meer en beter te moeten zijn? Waar is dat toch begonnen? Heeft dat echt alleen maar te maken met de omgevingsfactoren of is het de tijd en evolutie die dat doet? Is het nooit genoeg? Ergens begon het helder te worden, het leek wel alsof hij van een *slavensysteem* was ontsnapt. Een systeem dat ervoor zorgde om de meeste mensen in bedwang te houden onder het mom van geld.

Één woord, één beeld van een briefje waarvoor een ieder door het vuur zou gaan. Eten, drinken dat enkel geconsumeerd kon worden doormiddel van betaling. Diezelfde betaling die door

werk/arbeid was verricht, en wat eigenlijk niet nodig was doordat het eigenlijk altijd gratis van de natuur zelf afkwam, toch? Waren we zover afgedwaald? Laten we ons leiden en leven door anderen om aan onze behoeften te voldoen? Kennelijk was het reeds zo laat geworden in die realiteit, niet?

Rivieren en bossen dat in de loop der tijd verontreinigt zijn *gemaakt*, niet meer van te drinken of te eten valt.. Simpelweg om de stap naar de commercie aan te sterken, en niemand die het doorheeft?

Michael liep verder door het bos, en besepte dat zijn linkerbeen bebloed was en er een flinke snee ter hoogte van zijn scheenbeen zat.

Waarschijnlijk doordat hij langs een struik of stronk was gelopen waaraan hij zich tijdens het vluchten had bezeerd. Hij stroopte een liaanslinger en bond het om zijn been. Dit zat uiteindelijk vast en stelpde het bloed voorlopig.

De zoektocht ging verder terwijl hij zich bedacht dat het gevaar overal kon zitten, in welke tijd hij ook zat. Één ding wist Michael zeker, het apparaat was teruggegaan vele jaren terug, meer jaren dan Michael's oorspronkelijke bedoeling was.

Hij wilde enkel zijn verleden veranderen, verder helemaal niets, was dat teveel gevraagd?

Hoofdstuk 2: Hoe nu verder?

Michael, gehavend van de val waardoor zijn linkerbeen alsmaar niet leek te genezen, struimelde door. Hij zou en moest datgene vinden wat hem en zijn apparaat weer terug zou brengen, richting de tijd waarin hij begon, of in ieder geval de tijd waarin hij wilde zijn.

Het bos verdunde, en ging over in een open gebied waar alleen gras te vinden was. Hij liep door en zag of hoorde werkelijk niets, behalve het lange gras waar de wind doorheen blies.

Het was een erg groot gebied waarin de zon de volle kans had om te stralen. Het was bijna sprookjesachtig mooi. Dit duurde even, totdat Michael geritsel hoorde tussen het gewas. Hij zag een staart boven het gras uitkomen wat hij nooit eerder had gezien.. ja, in films die hij weleens had bekeken. Maar deze dieren konden natuurlijk niet meer springlevend zijn, wel?

Het leek haast wel op een staart van een dinosaurus, de velociraptor? Het was zo groot, veel groter dan hij zich voor kon stellen. Maar dat kon natuurlijk niet. Hij was welliswaar terug in de tijd gereisd, maar zoveel miljoenen jaren?

Michael keek nog eens goed maar zag nog een 2e staart boven de hoge grassen uitkomen. Rare geluiden begonnen alsmáar dichterbij te komen waarop Michael een kop van één van de dieren zag opkomen. Dit was en moest toch echt een dinosaurús zijn!

Michael schrok zich kapot en stond even stokstijf van de schrik, hij was vastgenageld aan de grond, compleet stil. Was hij daadwerkelijk zover terug gegaan? Hij leek bijna wel een gevoel van onmacht te kweken, een gevoel dat hij in zijn nabije heden ook te vaak had moeten meemáken. *Het staan tussen twee vuren..*

Michael had op dit moment geen andere keus dan zijn gedachten en emoties even helemaal te verbannen. Elke norm of besef van deze realiteit was in één klap weg.

Hij twijfelde uiteindelijk geen moment en begon te rennen, de enige optie om te overleven. Hoe had Michael het zover kunnen laten komen? Terwijl hij rende zag hij dat er nog een veel grotere dinosaurús achteraan kwam vanachter het bos waarvan hij juist was uitgelopen. Dit werd een gevecht, maar hopelijk zonder Michael.

Michael verstopte zich en zag nog net dat de grotere dinosaurús, wat leek op een T-rex, de twee velociraptors compleet verslond. Hier was geen ruimte voor empathie of spraak. Hij moest hier weg voordat het ook voor hem te laat was.

Michael rende door richting een stuk bos dat grensde aan een groot meer. Hij had indirect al enige zonlicht opgevangen en daarmee eveneens zijn apparaat.

Hij had hierdoor misschien wel genoeg zonnenenergie opgewekt om het weer eens te proberen. Maar natuurlijk dacht hij hier op dit moment niet aan.

Toch voelde hij zijn apparaat trillen en zag dat de cijfers van het apparaat begonnen te draaien. Dit kon toch niet? Had hij ergens op gedrukt?

Een groot zwart gat opende zich waarop Michael eigenlijk geen andere keus had dan erin te stappen. Alles was beter dan in deze tijd te verblijven.

Welliswaar stond er geen enkele tijd op het apparaat, want dat bleek kapot te zijn geslagen door de lange val in de rivier bedacht hij zich, maar toch aarzelde hij geen moment. Alles was beter dan zover in deze tijd vast te blijven zitten.

Michael stapte in het zwarte gat en zoog zichzelf naar een andere tijd, maar zou het dit keer de goede zijn?

Hoofdstuk 3: Waar zijn we?